Написав Ірина Косарук
Неділя, 21 березня 2021, 19:23

БУДЬ ВІРНИЙ БОГУ

Вони стояли, впевнено й сміливо,
Седрах, Мисах та Авденаго юні,
Коліна перед бовваном не прихилили,
Як зазвучали попереджувальні сурми.

Вони вклонялися живому Богу,
Серця були у вірі непохитні,
Й Господь був з ними на земних дорогах,
І завжди чув сердець палкі молитви.

І ось прийшло в життя випробування,
Царський наказ звучав до всіх народів,
Його порушити ніхто з них не наважився,
Потрібно поклонитись бовванові.

Він весь із золота стояв серед долини,
І коли сурми гучно залунали,
Усі народи бовванові поклонились,
Лиш троє юнаків сміло стояли.

Хто ж не поклониться йому, на тих чекає
Кінець трагічний: в піч гарячу вкинуть,
Яка вогнем страшним горить, палає,
Ніхто спастись від печі не зуміє.

Коли ж почув цар про порушників наказу,
Обурено кричав й несамовито,
Щоб привели до нього їх відразу,
І повелів сильніш піч розпалити.

Постали троє перед ним, незламні в вірі,
До них іще раз прозвучало: " Поклоніться!"
Господь для перемоги дав їм сили,
І юнаки не опустили свої лиця.

Вони царю сміливо заявили:
"Наш Бог й від печі сильний зберегти,
Та перед бовваном не схилимо коліна,
Якщо прийдеться і на смерть піти."

Не бачив цар іще таких відважних,
В піч вкинути умить дав повеління,
Перед царем враз юнаків зв'язали,

І полум'я тіла їхні покрило.

Та цар не мав спокою в ті хвилини,
І заманулося до печі подивитись,
Кидали трьох, та був четвертий з ними,
Від подиву серце частіш забилось.

До Сина Божого Він є подібний,
І крикнув цар: "Седрах, Месах та Авденаго!
Раби живого Бога, з печі вийдіть!"
Бог у вогні з Своїми був рабами.

Й живі та непошкоджені лишились,
І цар звелів, щоб всі народи і племена
Тепер живому Богу поклонились,
Й прославили Його величне Ймення.

****

Вклонитися чи ні?- стоїть питання
І нині перед нами дуже часто,
Хоч вже немає золотих бовванів,
Та зваблює щось інше серце наше.

Що переможе: віра чи бажання?
Кому найперше віддамо поклін та шану?
Й не раз у серці боротьба й вагання,
Та вибір все таки стоїть за нами.

Так часто вабить нас земне і тлінне,
На що свій час дорогоцінний віддаємо,
Що більше Бога серцем полюбили,
І ми рабами "бовванів" отих стаємо.

А треба в вірі твердо нам стояти,
Щоб не зламатись в час випробування,
Серцем своїм із Господом зближатись,
В молитві мати з Ним святе єднання.

Рабів Своїх не лишить Він ніколи,
Він зберегти тебе й від печі сильний,
Та тільки серцем не вклонися бовванові,
Своєму Богу будь до смерті вірний.

31.05.2020р.